

Insolvenční správce a poskytování informací

Skutečnost, že dlužník je ve výkonu trestu odnětí svobody, nezakládá sama o sobě povinnost insolvenčního správce informovat takového dlužníka o svém postupu v insolvenčním řízení jinak (širěji), než dlužníka, který zmíněným způsobem „omezen“ není.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 29 NSČR 93/2014, ze dne 26.8.2015)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v insolvenční věci dlužníka M.H., bytem v N., zastoupeného JUDr. D.U., advokátkou, se sídlem v P., o zproštění funkce insolvenčního správce, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. MSPH 99 INS 22427/2011, o dovolání dlužníka proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 10. února 2014, č. j. MSPH 99 INS 22427/2011, 4 VSPH 78/2014-B-44, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění :

Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“) usnesením ze dne 11. prosince 2013, č. j. MSPH 99 INS 22427/2011-B-36 (v jehož záhlaví je nesprávně uveden rok 2012), zamítl návrh dlužníka na „pozastavení insolvence“ a „určení nového insolvenčního správce“ (posuzováno podle obsahu šlo v této části o zproštění společnosti ZILVAROVÁ CTIBOR HLADKÝ v. o. s. funkce insolvenčního správce dlužníka).

Vrchní soud v Praze k odvolání dlužníka usnesením ze dne 10. února 2014, č. j. MSPH 99 INS 22427/2011, 4 VSPH 78/2014-B-44, potvrdil usnesení insolvenčního soudu.

Odvolací soud - cituje ustanovení § 32 odst. 1 zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) - zdůraznil, že za relevantní důvody, pro něž může insolvenční soud zprostit (insolvenčního) správce funkce, považuje zejména skutečnost, že při výkonu své funkce řádně neplní povinnosti pro něj vyplývající z ustanovení § 36 insolvenčního zákona, liknavě provádí soupis majetkové podstaty, zpeněžuje majetek podstaty v rozporu s ustanoveními § 225 odst. 4 nebo § 226 odst. 5 insolvenčního zákona, nesplní povinnost uzavřít smlouvu o pojištění odpovědnosti za škodu, která by mohla vzniknout v souvislosti s výkonem funkce správce nebo ve věci postupuje nekvalifikovaně. Důležitým důvodem pro zproštění funkce správce může být také skutečnost, že bezdůvodně nesplní závazný pokyn insolvenčního soudu nebo zajištěného věřitele anebo vykonatelný rozsudek týkající se vyloučení majetku z majetkové podstaty. V závislosti na míře a intenzitě pochybení správce může vést soud i zjištění ojedinělého, ač závažného porušení důležité povinnosti stanovené zákonem nebo uložené soudem k tomu, že rozhodne o jeho zproštění funkce, ale - obvykle jedná-li se o méně závažné pochybení - omezuje se na to, že využije svého oprávnění uložit správci pořádkovou pokutu.

Dále odvolací soud (ve shodě s insolvenčním soudem a s odkazem na skutkové závěry insolvenčního soudu) dovodil, že v řízení nebylo jisté, že by insolvenční správce neplnil řádně své povinnosti nebo nepostupoval při výkonu funkce s odbornou péčí anebo že by závažně porušil důležitou povinnost uloženou mu zákonem nebo soudem.

Z insolvenčního rejstříku naopak vyplývá - pokračoval odvolací soud - že insolvenční správce podává opakovaně zprávy o hospodářské situaci dlužníka a o své činnosti, účastní se schůzí věřitelů,

doplňuje seznam přihlášených pohledávek a provádí aktualizaci soupisu majetkové podstaty. Z posledního doplněného soupisu majetkové podstaty ze dne 3. února 2014 přitom plyne, že insolvenční správce do majetkové podstaty zahrnul též vybavení kanceláře dlužníka, které bylo zajištěno v rámci prováděné exekuce v roce 2011 a které bylo správci soudním exekutorem vydáno.

Současně odvolací soud shledal nedůvodnými námitky dlužníka k činnosti insolvenčního správce vztahující se k (ne)informování dlužníka insolvenčním správcem o postupu v insolvenčním řízení, respektive údajného jednání insolvenčního správce s „bývalou manželkou dlužníka“; dlužník je totiž o průběhu insolvenčního řízení dostatečně informován prostřednictvím insolvenčního rejstříku, jakož i usnesení, která mu jsou doručována do vlastních rukou.

Konečně odvolací soud akcentoval, že insolvenční správce ve věci postupuje bez průtahů, v součinnosti se zajištěným věřitelem a k platnosti jeho úkonů souvisejících s prodejem majetkové podstaty se vyjádřil i insolvenční soud. Odlišný názor dlužníka na postup správce v insolvenčním řízení (včetně přezkumu pohledávek věřitelů) nemůže být zásadně relevantním důvodem pro zproštění správce funkce.

Proti usnesení odvolacího soudu, a to (posuzováno podle obsahu) proti té jeho části, kterou odvolací soud potvrdil usnesení insolvenčního soudu v zamítavém výroku ohledně (ne)zproštění insolvenčního správce funkce, podal dlužník dovolání, které má za přípustné podle ustanovení § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), když napadené rozhodnutí závisí na vyřešení „otázky hmotného práva, která nebyla rozhodovací praxí dovolacího soudu dosud vyřešena, a to výkladu ustanovení § 32 insolvenčního zákona, jde-li o nedostatečnou komunikaci insolvenčního správce s dlužníkem, který vykonává trest odnětí svobody“.

S poukazem na postavení insolvenčního správce v insolvenčním řízení vyjadřuje dovolatel přesvědčení, že insolvenční správce nedostatečně přezkoumal „některé přihlášené pohledávky“, zejména pak přihlášku věřitele V.H. ve výši zhruba 10.000,- Kč, kdy došlo ke zjištění pohledávky v plné výši, přičemž tato pohledávka měla být (dle dlužníkovy názoru) popřena, neboť věřitel zadržuje majetek dlužníka (bývalé zařízení jeho kancelářských prostor) a dlužník insolvenčního správce o této skutečnosti informoval. Dále insolvenční správce komunikoval s bývalou manželkou dlužníka, kterou dlužník k jednání nezmocnil a jejíž zájmy nejsou shodné se zájmy dlužníka.

Konečně insolvenční správce nevzal v potaz, že insolvenční řízení je vedeno formou insolvenčního rejstříku v elektronické podobě, ale dlužník nemá v důsledku výkonu trestu odnětí svobody přístup k informacím na internetu a je odkázán pouze na informace, které obdrží písemně od insolvenčního soudu a na komunikaci s insolvenčním správcem. Insolvenční správce přitom dlužníka neinformuje o postupu zpeněžování jeho majetku, natož o podmínkách, za nichž je majetek zpeněžován; takový postup nemůže být tolerován a shledán v souladu s insolvenčním zákonem.

Dlužník je přesvědčen, že ho správce o postupu insolvenčního řízení neinformuje záměrně (a k jeho škodě) a že postup insolvenčního správce odporuje zákonnému požadavku výkonu funkce s odbornou péčí.

Proto požaduje, aby Nejvyšší soud rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc tomuto soud vrátil k dalšímu řízení.

S přihlédnutím k době vydání napadeného rozhodnutí je pro dovolací řízení rozhodný občanský soudní řád ve znění účinném od 1. ledna 2014 (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 2014, sen. zn. 29 NSČR 45/2014, uveřejněné pod číslem 80/2014 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek).

Dovolání dlužníka proti usnesení odvolacího soudu je (ve shora vymezeném rozsahu) přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., a to v řešení otázky dovolatelem otevřená, týkající se výkladu ustanovení § 32 insolvenčního zákona, Nejvyšším soudem dosud v daných souvislostech beze zbytku nevyřešené.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle ustanovení § 5 insolvenčního zákona insolvenční řízení spočívá zejména na těchto zásadách: a) insolvenční řízení musí být vedeno tak, aby žádný z účastníků nebyl nespravedlivě poškozen nebo nedovoleně zvýhodněn a aby se dosáhlo rychlého, hospodárného a co nejvyššího uspokojení věřitelů; b) věřitelé, kteří mají podle tohoto zákona zásadně stejné nebo obdobné postavení, mají v insolvenčním řízení rovné možnosti; c) nestanoví-li tento zákon jinak, nelze práva věřitele nabytá v dobré víře před zahájením insolvenčního řízení omezit rozhodnutím insolvenčního soudu ani postupem insolvenčního správce; d) věřitelé jsou povinni zdržet se jednání, směřujícího k uspokojení jejich pohledávek mimo insolvenční řízení, ledaže to dovoluje zákon.

Podle ustanovení § 11 insolvenčního zákona při výkonu dohlédací činnosti insolvenční soud rozhoduje o záležitostech, které se týkají průběhu insolvenčního řízení, činí opatření potřebná k zajištění jeho účelu a ukládá povinnosti, týkající se činnosti jednotlivých subjektů řízení (odstavec 1). Insolvenční soud je oprávněn vyžadovat od insolvenčního správce zprávy a vysvětlení o jeho postupu, nahlížet do jeho účtů a konat potřebná šetření. Je oprávněn dávat insolvenčnímu správci pokyny a uložit mu, aby si vyžádal k určitým otázkám stanovisko věřitelského výboru (odstavec 2).

Podle ustanovení § 32 odst. 1 insolvenčního zákona insolvenčního správce, který neplní řádně své povinnosti nebo který nepostupuje při výkonu své funkce s odbornou péčí anebo který závažně porušil důležitou povinnost, uloženou mu zákonem nebo soudem, může insolvenční soud na návrh věřitelského orgánu nebo dlužníka anebo i bez tohoto návrhu jeho funkce zprostit. Učiní tak zpravidla po slyšení insolvenčního správce; o podaném návrhu rozhodne neprodleně.

Podle ustanovení § 230 odst. 1 insolvenčního zákona správou majetkové podstaty se rozumí zejména činnost, jakož i právní úkony a opatření z ní vyplývající, pokud směřuje k tomu, aby a) nedocházelo ke znehodnocení majetkové podstaty, zejména aby nedošlo k odstranění, zničení, poškození nebo odcizení majetku, který do ní náleží, b) majetek náležející do majetkové podstaty byl využíván v souladu se svým určením, pokud tomu nebrání jiné okolnosti, c) se majetková podstata rozmnožila, lze-li takovou činnost rozumně očekávat se zřetelem ke stavu majetkové podstaty a obvyklým obchodním příležitostem, d) byly vymoženy pohledávky dlužníka včetně plnění z neplatných a neúčinných právních úkonů.

Nejvyšší soud v prvé řadě připomíná, že ustanovení § 32 odst. 1 insolvenčního zákona patří k právním normám s relativně neurčitou hypotézou, tj. k právním normám, jejichž hypotéza není stanovena přímo právním předpisem a které tak přenechávají soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností.

Dále Nejvyšší soud zdůrazňuje, že rozhodovací praxi soudů při výkladu ustanovení § 32 odst. 1 insolvenčního zákona sjednotil tím, že pod číslem 91/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 91/2014“) uveřejnil usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. června 2014, sp. zn. 2 VSOL 358/2014. V tomto usnesení označený odvolací soud formuloval a odůvodnil závěr, od něhož nemá Nejvyšší soud důvod se odchýlit ani v poměrech projednávané věci, podle kterého důležitým důvodem pro zproštění funkce insolvenčního správce ve smyslu ustanovení § 32 odst. 1 insolvenčního zákona je zejména skutečnost, že při výkonu funkce neplní insolvenční správce řádně

povinnosti vyplývající pro něj z ustanovení § 36 insolvenčního zákona, liknavě provádí soupis majetkové podstaty, zpeněžuje majetek náležející do majetkové podstaty v rozporu s ustanovením § 225 odst. 4 nebo s ustanovením § 226 odst. 5 insolvenčního zákona, nebo že nesplnil povinnost uzavřít smlouvu o pojištění odpovědnosti za škodu, která by mohla vzniknout v souvislosti s výkonem funkce. Takovým důvodem může být též skutečnost, že insolvenční správce bezdůvodně nesplní závazný pokyn insolvenčního soudu nebo zajištěného věřitele, nebo že nerespektuje soudní rozhodnutí o vyloučení majetku z majetkové podstaty. V závislosti na míře a intenzitě pochybení insolvenčního správce může vést soud ke zproštění správce funkce i zjištění ojedinělého, leč závažného, porušení důležité povinnosti stanovené zákonem nebo uložené soudem.

V poměrech dané věci je zjevné, že výhrady dlužníka týkající se „nedostatečného“ přezkumu „některých“ přihlášených pohledávek a komunikace insolvenčního správce s (bývalou) manželkou dlužníka nejsou opodstatněné. Je totiž zjevné, že ani insolvenční soud při výkonu dohlédací činnosti [§ 10 písm. b) a § 11 insolvenčního zákona] není oprávněn uložit insolvenčnímu správci, jaký postoj má zaujmout k přihlášeným pohledávkám (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. listopadu 2013, sen. zn. 29 NSČR 63/2011, uveřejněné pod číslem 34/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek); přitom ustanovení § 192 odst. 1 insolvenčního zákona umožňuje popřít věřitelem přihlášenou pohledávku (byť jen s účinky předvídanými ustanovením § 192 odst. 3 insolvenčního zákona) i dlužníku. Navíc nelze přehlédnout, že podle názoru dlužníka měl insolvenční správce popřít pohledávku věřitele (Václava Holánka) proto, že zmíněný věřitel „zadržuje“ majetek dlužníka; potud jde o zjevně nezpůsobilý důvod popření pohledávky, nehledě na to, že „zadržovaný“ majetek byl dle zjištění odvolacího soudu zahrnut do majetkové podstaty dlužníka. Rovněž „obecné“ tvrzení dlužníka o tom, že insolvenční správce „jednal“ s bývalou manželkou dlužníka, není bez dalšího důvodem, pro který by měl být insolvenční správce zproštěn funkce; dle „zjištění“ insolvenčního soudu totiž insolvenční správce „kontaktovala“ sama bývalá manželka dlužníka a insolvenční správce s ní „nejednal“.

K povinnostem insolvenčního správce ve vztahu k dlužníku, jde-li o poskytování informací o průběhu insolvenčního řízení, se Nejvyšší soud dále vyjádřil v usnesení ze dne 26. srpna 2015, sen. zn. 29 NSČR 2/2014.

Tam zdůraznil, že insolvenční zákon výslovně neupravuje „informační“ povinnost insolvenčního správce vůči dlužníku. Nicméně ze zásady obsažené v ustanovení § 5 písm. a) insolvenčního zákona (podle níž musí být insolvenční řízení vedeno tak, aby žádný z účastníků nebyl nespravedlivě poškozen nebo nedovoleně zvýhodněn a aby se dosáhlo rychlého, hospodárného a co nejvyššího uspokojení věřitelů), jež se nepochybně vztahuje i na dlužníka (§ 14 odst. 1 insolvenčního zákona), lze dovodit, že projeví-li dlužník (vážný a shora zmíněné zásadě insolvenčního řízení odpovídající) „zájem“ o to, jakým způsobem hodlá insolvenční správce postupovat v insolvenčním řízení při zpeněžování majetku, mělo by se mu dostat (od insolvenčního správce, popřípadě od insolvenčního soudu) takových informací, aby měl možnost se k postupu insolvenčního správce vyjádřit.

Na druhé straně ovšem nelze přehlédnout, že základním informačním zdrojem o průběhu insolvenčního řízení je insolvenční rejstřík, v němž insolvenční soud zveřejňuje chronologicky s uvedením okamžiku vložení: a) rozhodnutí insolvenčního soudu vydaná v insolvenčním řízení a v incidenčních sporech, b) veškerá podání, která se vkládají do soudního spisu vedeného insolvenčním soudem ohledně dlužníka, nestanoví-li insolvenční zákon jinak a c) další informace, o kterých tak stanoví insolvenční zákon (§ 419 a násl. insolvenčního zákona). Dále jsou práva dlužníka v insolvenčním řízení chráněna tím, že dlužníku jsou písemnosti v insolvenčním řízení doručovány, nestanoví-li insolvenční zákon jinak, zvláště (§ 75 odst. 2 insolvenčního zákona), přičemž dlužník (jako účastník insolvenčního řízení) má rovněž právo nahlížet do soudního spisu, s výjimkou protokolu o hlasování, a činit si z něho výpisy a opisy (§ 44 odst. 1 o. s. ř., ve spojení s § 7 a § 126 odst. 1 insolvenčního zákona). Konečně, má-li dlužník oprávněné pochybnosti o správnosti postupu

insolvenčního správce v souvislosti s uspokojením pohledávky zajištěného věřitele, může požádat insolvenční soud, aby v rámci dohlédací činnosti (§ 10 a § 11 insolvenčního zákona) zjednal nápravu.

V situaci, kdy na shora uvedených závěrech nemá Nejvyšší soud důvod cokoli měnit, zbývá posoudit, zda (a případně jakou měrou) se prosadí i tehdy, vykonává-li dlužník trest odnětí svobody.

Podle ustanovení § 27 zákona č. [169/1999](#) Sb., o výkonu trestu odnětí svobody (dále jen „zákon“), po dobu výkonu trestu jsou odsouzení povinni podrobit se omezením některých práv a svobod, jejichž výkon by byl v rozporu s účelem výkonu trestu nebo která nemohou být vzhledem k výkonu trestu uplatněna (odstavec 1). Z důvodů uvedených v odstavci 1 jsou omezena práva a svobody na nedotknutelnost osoby a jejího soukromí, svobodu pohybu a pobytu, zachování listovního tajemství a tajemství jiných písemností, záznamů a zpráv a právo svobodné volby povolání (odstavec 2). Po dobu výkonu trestu odsouzeným nepřísluší právo na stávku, výkon práva sdružovat se ve spolcích, společnostech a jiných sdruženích, zakládat odborové organizace a výkon práva sdružovat se v nich, právo podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost, právo svobodné volby poskytovatele zdravotních služeb a zdravotnického zařízení. Odsouzení nemohou ve výkonu trestu zakládat politické strany nebo politická hnutí, vykonávat právo sdružovat se v nich a nemohou vykonávat volené a jiné veřejné funkce (odstavec 3).

Shora citované ustanovení určuje rozsah omezení a zbavení některých práv odsouzených; přitom zásadně platí, že po dobu výkonu trestu jsou odsouzení povinni podrobit se takovým omezením práv a svobod, jejichž výkon by buď byl v rozporu s účelem trestu, nebo která nemohou být uplatněna vzhledem k výkonu trestu. Zákon taxativně vypočítává práva a svobody, která jsou omezena a kterých je odsouzený po dobu výkonu trestu zbaven (srov. též důvody nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 29. září 2010, sp. zn. Pl. ÚS 32/08).

Jakkoli (insolvenční) dlužník ve výkonu trestu odnětí svobody nemá (právním předpisem zaručený) přístup k informacím v insolvenčním rejstříku, v důsledku čehož je omezen (oproti jiným dlužníkům, ohledně kterých je vedeno insolvenční řízení) co do rozsahu informací, které má o průběhu insolvenčního řízení k dispozici, není pochyb o tom, že i ve výkonu trestu odnětí svobody jsou jeho práva vztahující se k insolvenčnímu řízení chráněna dostatečně (viz argumentace výše). Potud nelze přehlédnout, že i ve výkonu trestu má dlužník možnost formou písemných sdělení (ustanovení § 17 zákona, ve spojení s ustanovením § 24 vyhlášky č. [345/1999](#) Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody – dále jen „vyhláška“) komunikovat s insolvenčním správcem i s insolvenčním soudem, lze mu (za účelem komunikace s označenými subjekty) povolit použití telefonu (ustanovení § 18 odst. 3 zákona, ve spojení s ustanovením § 25 vyhlášky), přičemž má i právo na poskytování právní pomoci advokátem (ustanovení § 26 odst. 3 zákona). Konečně dlužník může požádat ředitele věznice o rozhovor (ustanovení § 34 odst. 8 vyhlášky) a v rámci rozhovoru vznést požadavek (ač nelze presumovat výsledek takové žádosti), aby mu byl umožněn (je-li to v technických a personálních možnostech věznice) přístup do insolvenčního rejstříku.

Jinými slovy, skutečnost, že dlužník je ve výkonu trestu odnětí svobody, nezakládá sama o sobě povinnost insolvenčního správce informovat takového dlužníka o svém postupu v insolvenčním řízení jinak (šířeji), než dlužníka, který zmíněným způsobem „omezen“ není.

Jelikož se dovolateli prostřednictvím uplatněného dovolacího důvodu správnost rozhodnutí odvolacího soudu zpochybnit nepodařilo, Nejvyšší soud dovolání podle ustanovení § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ušlý zisk](#)
- [Škoda vzniklá provozní činností](#)
- [Styk dítěte s osobou společensky blízkou](#)
- [Spotřebitel](#)
- [Náležitě odůvodnění jako procesní záruka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Poučení účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)